

POHÁDKY
POD
POLŠTÁŘ

PRO RODINU
BOHÁČOVÝCH
OD 6.B

Věnování

Milý pane učiteli, milá Jitko, Emičko a Šoničko! Tuto knížku „POHÁDKY POD POŠTÁKŮ“ jsme Vám vymysleli, napsali a nakreslili. Děkujeme, že s námi máte trpělivost! Vaše G.B.

Katka

Honca

Latka

Šárka

Dáda

Kiki

Pája

Čaral

Marek

Radek

Štěpán
Milan

Ondra

David

Ľamča

Eli

Emička a Sonička jdou večer spát,
krásné pusinky od maminky dostanou
a celou noc v říši snů zůstanou
krásné a dlouhé sny se jim zdát budou.

Zlou a pihovatou čarodějnici potkají,
ta po celé říši mocně čaruje
a zakletí zlá tam vynese,
ale ony ji přemůžou, ony se nedají.

Dobrou noc a hezké sny,
až se noc na oblohu snese,
tak krásným spánkem usnete,
mějte nádherné večery a dny.

O zlém vodníku Halibánovi

Byl nebyl jeden rybník Brčálník, v němž žil jeden zlý vodník Halibán, který topil lidi, aby mohl sbírat jejich dušičky do hrnečků. Za rybníkem bylo království, ve kterém žila jedna princezna jménem Jitka.

Princezna Jitka se jednou vydala na procházku kolem rybníka. Vodník ji celou dobu pozoroval, zdála se mu totiž velmi krásná. Tak si usmyslel, že si ji vezme do svého podvodního království. Voda začala bublat a Jitce se to zdálo divné, tak se podívala blíž. Vodník byl připravený, vyskočil na Jitku a rychle ji s sebou stáhnul pod hladinu.

Uviděl je jeden rybář, který to nahlásil králi. Král nechal vyhlásit široko daleko, že ten, kdo ji vysvobodí, dostane princeznu Jitku za ženu a s ní i půl království.

Mnoho princů se jí snažilo vysvobodit, ale žádnému se to nepodařilo. Doslechl se to i princ Lukáš z dalekého království. Rozhodl se, že princeznu Jitku vysvobodí. Zeptal se své kmotřičky, jak může vodníka přemoci. Kmotřička mu řekla, ať mu ustříhne šosy a vodník zmizí, ještě mu dala bylinky, se kterými bude moci dýchat pod vodou. Lukáš poděkoval a vydal se k rybníku.

Když dorazil k rybníku, snědl bylinky a skočil do vody. Vodníkovi se nelíbilo, že ho někdo v jeho podvodním království obtěžuje. Tak se šel podívat, co se děje.

Uviděl Lukáše a snažil se ho omámit škeblím zpěvem. Lukáš mu však odolal. Vytáhl nůžky a ustříhl mu šosy, jak mu poradila kmotřička. Vodník v mžiku zmizel a Lukáš s Jitkou se vrátili na souši.

Lukáš odvedl Jitku do jejího království. Král mu poděkoval, jak nejvíce uměl. Jak slíbil, dal mu princeznu Jitku za ženu a půl království. Později se jim narodily malé děti – Emička a Sonička. Všichni žijí šťastně až dodnes.

Jak Lukáš osvobodil princeznu Jitku

Bylo nebylo jedno daleké království, kde žila princezna Jitka. Jitka byla už dospělá a měla se vdát za urozeného pána. Rozkřiklo se to po celém kraji a tak začali princezně shánět ženicha.

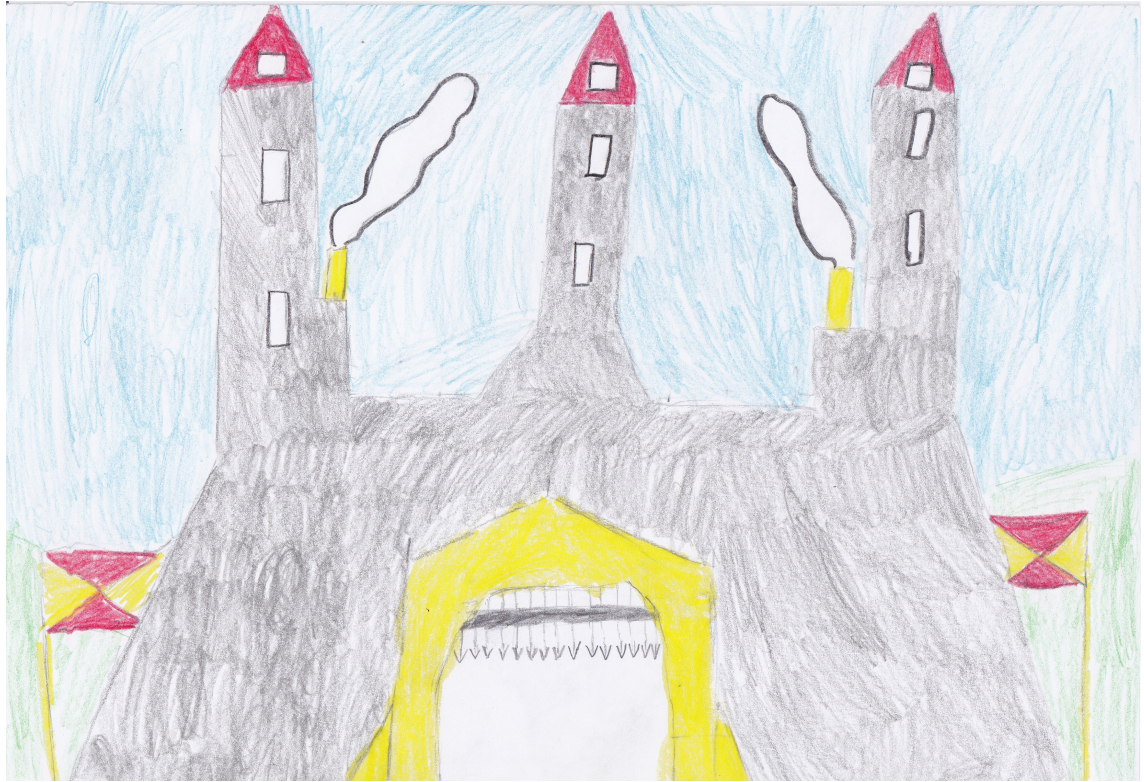
Rozkřiklo se to tak daleko, že se to dozvěděl jeden zlý drak a ten chtěl Jitku za ženu. Ale nebyl jediný, který se o princeznino srdce ucházel. Byl tu jeden hoch z vesnice jménem Lukáš.

Lukáš nechtěl dovolit, aby se zlý drak princezny Jitky zmocnil. Vydal se za králem, aby mu řekl, že chce o princeznu s drakem bojovat. Královi se to nezdálo, ale řekl: „Dobrá, budeš ozbrojen mými zbraněmi, věřím ti, Lukáši, dávej pozor.“

Lukáše ozbrojili a ten se hned vydal za sedmero hor, kde na něj čekal zlý drak. Když se Lukáš s drakem setkali, drak si z něj začal utahovat, že musí být opravdový blázen, že musí princeznu moc milovat, když se chce utkat v boji s drakem. Lukáš mu řekl, že ji miluje ze všech nejvíce, že pro ni klidně zemře a že mu v tom drak nezabrání. Přitom se snažil draka udeřit mečem. Drak rychle uhnul a vychrlil na Lukáše oheň, Lukáš se rychle schoval za velký kámen, který drak minul. Drak Lukáše neviděl a začal se rozhlížet na všechny strany. Když byl drak otočený, Lukáš mu skočil na hřbet a utál mu hlavu. Drak zemřel a království už nehrozilo nebezpečí.

Lukáš s Jitkou byli ti nejšťastnější na světě, protože mohli být spolu. Lukáš dostal princeznu Jitku za ženu, i když to byl obyčejný hoch z vesnice.

Zazvonil zvonec a pohádka byl konec.

Víly z kouzelného lesa

Za devatero horami a devatero řekami byl kouzelný les. V něm žily dvě spanilé a krásné víly. Emička a Sonička. Vždy když vyšel měsíc, začaly tancovat na měsíčním paloučku. Pokaždé je pozoroval zlý čaroděj Rampelník, jak ladně tancují.

Usmyslel si, že si vezme jednu z nich za ženu, a když ne, tak jim palouček začaruje. Emička byla starší, proto si chtěl vzít ji.

Rampelník byl velmi mocný a jeho moc byla ukryta v křišťálu, který nosil na krku. Vílu Emičku si odvedl na svůj hrad. Mezitím se víla Sonička vypravila na hrad zničit křišťál, aby mohla zachránit vílu Emičku. Přišla na hrad a najednou uviděla čaroděje Rampelníka. Vrhla se na něj a sebrala mu křišťál. Hodila ho do studny. Rampelník ho chtěl chytit, ale spadl i s křišťálem do studny.

Sonička Emičku vysvobodila a společně se vrátily do lesa. Od té doby už o čaroději Rampelníkovi nikdo neslyšel.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

O sněhulákovi

Žily byly dvě zcela obyčejné dívky – Ema a Soňa. Jednou na Vánoce napadlo hodně sněhu a Ema se Soňou si šly postavit sněhuláka.

Večer na Štědrý den ten sněhulák ožil. Ema se Soňou se druhý den divily, kam se sněhulák poděl. Večer se sněhový mužík vrátil. Další ráno se Ema se Soňou podívovaly, že tam zase stojí, ale řekly si, že je to jedno, a šly si s ním hrát.

Když kolem něj sáňkovaly, někdo se jich zeptal, jak se jmenují. Dívky se podívaly, kdo to na ně mluví, a najednou vykřikly: „Pomoc, ten sněhulák mluví.“ Sněhulák je začal uklidňovat: „Klid, já vám nic neudělám, chci být váš kamarád.“

Dívky souhlasily, hrály si na koulovanou, dělaly andělíčky, a to skoro každý den. Jenže mělo přijít jaro a ony nechtěly, aby kamaráda ztratily. Napadlo je, že sněhuláka odvezou do hor. Sněhuláka tam odvezly a musely jít zpátky dolů domů. Slíbily mu, že se v zimě zase vrátí.

Vše dobře dopadlo a v zimě se za ním zase vypravily.

Jak Emička a Sonička našly zraněného draka

Bylo nebylo jedno království, v němž žily dívky Emička a Sonička. Jednou se rozhodly, že půjdou na borůvky. Jak tak sbíraly borůvky, všimly si, že se začíná stmívat a chtěly se vrátit domů, ale vůbec nevěděly, odkud přišly.

Chvíli bloudily, až našly velikou jeskyni. Bály se do ní vejít, ale najednou začalo pršet, tak tam vešly. Nejdřív nic neviděly, ale když si jejich oči zvykly na tmou, uviděly velký obrys na zdi. Byly zvědavé, tak si to chtěly prohlédnout, ale moc lekly, protože ten obrys byl velký drak.

Nejdřív si myslely, že je mrtvý, ale po chvíli zjistily, že dýchá, a tak hlasitě vykřikly, že ho probudily. Bály se, ale on na ně laskavě promluvil, aby ho poslouchaly. Byl zraněný, čehož si předtím vůbec nevšimly. Proto se o něho začaly starat. Emička chodila pro léčivé bylinky a Sonička se o něj starala.

Za pár dní byl zdravý a ony už se chtěly dostat domů. Poprosily ho, aby jim pomohl najít cestu a draka napadlo, že je odveze. Tak se šťastně dostaly domů.

Čaroděj Lukáš

Bylo nebylo žil jednou jeden čaroděj, který se jmenoval Lukáš.

Jednoho dne se Lukáš rozhodl ovládnout království, protože chtěl mít neomezenou moc. Královský posel ho ale upozoroval, jak připravuje lektvar na uspání celého království.

Posel to okamžitě řekl královně Jitce a jejím dvěma dcerám Emičce a Soničce. Řekla jim: „Musíme osvobodit Lukáše z té kletby“ a začali připravovat protilektvar. Měly všechny ingredience až na jednu a tou byla Lukášova slza.

Lukáš už byl na půli cesty k hradu. Musely rychle vymyslet, jak získat jeho slzu. Nakonec je napadlo, že můžou získat slzu tak, že mu dají k očím cibuli a on začne slzet.

Lukáš už dorazil na hrad se svým lektvarem. Jitka s Emičkou a Soničkou šly za Lukášem získat jeho slzu. Zrovna když Lukáš odpočíval, podstrčily cibuli a on začal slzet. Vzaly tu slzu a šly dokončit protilektvar.

Jakmile ho dokončily, vyrazily osvobodit Lukáše, ale musely vymyslet způsob, jak mu ho dát vypít. Dostaly nápad, že až budou před Lukášem, vezmou žebřík, vylezou na něj, a až k nim Lukáš přijde, řeknou, ať se podívá nahoru. Lukáš se určitě podívá s otevřenou pusou a nalijí mu lék do pusy a kletba bude zlomena. A tak se také stalo.

Království bylo zachráněno, Lukáš se stal hradním čarodějem a žili šťastně dál.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Jak Emička a Sonička potkaly kouzelného dědečka

Bylo nebylo v jednom domečku bydleli maminka Jitka, tatínek Lukáš a měli dvě dcery – Emičku a Soničku. Jednoho dne se holčičky rozhodly, že půjdou do světa. Maminka jim zabalila buchty a pecen chleba. A vyrazily, šly lesem a za lesem potkaly stařečka.

Stařeček řekl: „Dobrý den, milá děvčátka, kampak jdete?“ Děvčátka odpověděla: „Jdeme do světa, dědečku.“ Stařeček povídá: „Nemáte s sebou něco k jídlu? Už jsem nejedl, ani nepamatuji.“ Děvčátka mu dala půlku chleba a stařec jim poděkoval a řekl, že jim za tu ochotu dá svého oslíka. Prý je kouzelný. Emička a Sonička poděkovaly a šly dál.

Najednou uviděly na kraji cesty hostinec a řekly si: „Tady se najíme a můžeme tu i přespat.“ A tak také udělaly. Zavolaly pana hostinského a zeptaly se ho, kam by mohly ustájit svého oslíka a jestli se tu mohou najíst a přespat. Hostinský jim řekl, že můžou, pokud mají nějaké peníze. Děvčátka řekla oslíkovi: „Oslíku, otřes se!“ a oslík se otřásl a vypadaly mu z kožíšku tři zlaťáky. Hostinský na to koukal, jako kdyby spadl z višně. Holčičky mu daly jeden zlaťák, hostinský se před nimi uklonil, dal jim najíst a šel ustájit oslíka. Zatímco holčičky hodovaly, hostinský jim vyměnil kouzelného oslíka za obyčejného osla.

Emička a Sonička přespaly v hostinci a druhý den se vydaly na cestu. Šly a šly, až došly ke kapličce, kde opět seděl stařeček, a ten jim řekl: „Děvčátka, děvčátka, pan hostinský vám vyměnil kouzelného oslíka za obyčejného osla.“ Dal jim pytlík a povídá jim: „Vezměte si tento pytlík a vraťte se do hostince. Chvilí přemlouvejte hostinského, ať vám vrátí oslíka. Jestli vám ho nebude chtít vrátit, položte pytlík na zem a řekněte: „Obušku, z pytle ven!“ a uvidíte, že vám oslíka bude chtít hned vrátit.“

Vzaly pytlík a šly do hostince. Tam hostinského chvíli přemlouvaly, a když si stál za svým, že jim oslíka nevrátí, řekly: „Obušku, z pytle ven!“ Obušek vyskočil z pytlíku a začal mlátit hostinského. Ten je prosil, že jim vrátí oslíka, jen když toho nechají. Tak holčičky řekly: „Obušku, dost!!“ a obušek se vrátil do pytle. Hostinský jim vrátil oslíka a vrátily se domů ke svým moc a moc šťastným rodičům.

A jestli neumřeli, tak tam žijí dodnes!

Jak Emička a Sonička potkaly dvanáct měsíčků

Byla jednou jedna chaloupka a v té chaloupce žila dvě děvčátka, která se jmenovala Emička a Sonička.

Byla zima a Emička se Soničkou dostaly hlad. V truhle nic nezbylo, a tak se rozhodly, že navštíví vesnici. Teple se oblékly a vydaly se na cestu.

Šly zasněženou loukou a pak lesem, kde potkaly malého mužíka. A ten mužík povídá: „Dobrý den, milá děvčátka! Kampak jdete?“ Děvčátka odpověděla: „Jdeme do vesnice pro něco k jídlu.“ Ale mužík na to povídá: „Nechoďte tam, je hodně sněhu a mohly byste zabloudit!“

Holčičky neposlechly a šly dál. Potkaly dalšího mužíka a mužík se ptá: „Kampak jdete, holčičky?“ Odpověděly: „Jdeme do vesnice.“ A mužíka napadlo, že by zatím, než přestane vánice, mohly za ním k ohníčku.

Tak ho vzaly za ruku a šly s ním k ohni. Uviděly tam dvanáct mužíků. Ten první jim povídal: „Jmenuji se Ledňáček a ten vedle mě se jmenuje Únorčík, Březňáček, Dubíček, Květinka, Červánek, Červenáček, Srpík, Zářínek, Říjenáček, Listopádek a Prosinka. A jak se jmenujete vy?“

„Já se jmenuji Emička a vedle mě je Sonička.“ A Červánek se jich zeptal, jestli mají hlad, a dívky odpověděly, že ano. Dal jim tedy Červánek koš plný krásného ovoce. Pak se jich zeptal Ledňáček, jestli nemají žízeň a dal jim horkou čokoládu.

Dívky se najedly, napily, poděkovaly jim a mužici je doprovodili domů.

Všechno dopadlo dobře, dívky se najedly a byly spokojené. Od té doby to jsou nejlepší přátelé navždy!

